

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

94/2550 AWW

UITSpraak

in het geding tussen:

A., wonende te B., appellant,

en

het bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Onder dagtekening 20 Januari 1992 heeft gedaagde aan appellant kennis gegeven van een te zijnen aanzien genomen besluit met betrekking tot de uitvoering van Algemene Weduwen- en Wezenwet (hierna: AWW).

De Arrondissementsrechtbank te Groningen heeft bij uitspraak van 24 juni 1994 het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Namens appellant is mr. W.J.A. Vis, juridisch medewerker te Amsterdam, op bij beroepsschrift aangegeven gronden in hoger beroep gekomen van die uitspraak.

Gedaagde heeft op 9 Juni 1995 een verweerschrift ingediend.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad van 4 oktober 1995. Aldaar is voor appellant verschenen ar Vis voornoemd, terwijl gedaagde -daartoe Ambtshalve opgeroepen- zich heeft laten vertegenwoordigen door H. Nieborg, werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. MOTIVERING

Appellant, wiens ex-echtgenote is overleden op 23 Juni 1988, heeft ter zake van dat overlijden op 19 juli 1991 een aanvraag om toekenning van een pensioen ingevolge de AWW ingediend. Naar aanleiding van deze aanvraag heeft gedaagde aanvankelijk een afwijzend besluit genomen, onder de overweging dat appellant voor de toepassing van de AWW niet overeenkomstig artikel 4a van de AWW met een weduwnaar kan worden gelijkgesteld, aangezien hij reeds voor 1 december 1984 gescheiden was.

Bij het bestreden besluit van 20 Januari 1992 heeft gedaagde met toepassing van artikel 25, derde lid, AWW aan appellant alsnog met ingang van 1 Juli 1990 een pensioen ingevolge de AWW toegekend. Een bijzonder geval als bedoeld in het vijfde lid van dat artikel, op grond waarvan aan de toekenning van het pensioen een terugwerkende kracht zou kunnen worden gegeven van langer dan een Jaar, wordt door gedaagde niet aanwezig geacht.

In dit geding is de vraag aan de orde of gedaagde op goede gronden tot het oordeel is gekomen dat de situatie van appellant niet is aan te merken als een bijzonder geval in de zin van artikel 25, vijfde lid, AWW.

Niet in geschil is dat van een bijzonder geval als bedoeld in de uitspraak van de Raad van 30 Januari 1991, gepubliceerd in RSV 1991/182, in het geval van appellant, die eerst op 23 Juli 1991 een aanvraag heeft ingediend geen sprake is. Zoals de Raad immers reeds eerder heeft overwogen kan daarvan niet meer worden gesproken vanaf 1 Januari 1990, aangezien op dat tijdstip van verschoonbare onbekendheid met verdragsbepalingen als grond om als bijzonder geval te worden aangemerkt geen sprake meer kan zijn.

Door en namens appellant is aangevoerd dat er in zijn geval op grond van een individuele beoordeling op gelijke wijze als bij aanvragen van weduwen, sprake is van een bijzonder geval in de zin van artikel 25, vijfde lid, AWW, omdat hij eerst in Juli 1991 door een artikel in het Nieuwsblad van het Noorden op de hoogte raakte van de mogelijkheid dat hij als pseudo-weduwnaar recht zou hebben op een AWW pensioen.

Van de zijde van gedaagde is in dit verband gewezen op de omstandigheid dat appellant naar aanleiding van alle publicaties in verband met de uitspraken van de Raad van 7 december 1988, RSV 1989/67, omtrent het weduwnaarspensioen desondanks een aanvraag had kunnen indienen, hetgeen ook door menige pseudo-weduwnaar zou zijn gedaan. Een bijzonder geval acht gedaagde derhalve niet aanwezig.

De Raad kan zich met het standpunt van gedaagde niet verenigen. Bij de vorming van dit oordeel heeft de Raad onder meer het volgende in aanmerking genomen.

Uit het tot nu toe door gedaagde gevoerde en ook via de circulaire van de Sociale Verzekeringsbank inzake discretionaire en daarmee vergelijkbare bepalingen in de AOW, AWW en AKW van december 1991 kenbaar gemaakte beleid met betrekking tot artikel 25, vijfde lid van de AWW, leidt de Raad af dat een pseudo-weduwe vanwege onbekendheid met bijzondere nationale bepalingen -waaronder is te verstaan een bepaling als artikel 4a van de AWW als een bijzonder geval in de zin van dat artikellid moet worden aangemerkt. De Raad vermag niet in te zien hoe de bovengenoemde publicaties naar aanleiding van de uitspraken van de Raad van 7 december 1988 afbreuk zouden doen aan het bijzondere karakter van een nationale bepaling als artikel 4a AWW en het in verband daarmee gevoerde beleid ter zake van een pseudo-weduwe, waarmee een pseudo-weduwnaar gelijk is te stellen.

Nu bovengenoemde circulaire van december 1991 onbekendheid met bijzondere nationale bepalingen nog steeds als grond om een bijzonder geval aan te nemen hanteert, meent de Raad gedaagde ook in een geval als het onderhavige aan dit beleid gebonden te moeten achten.

Uit het vorenstaande vloeit voort dat het bestreden besluit alsmede de aangevallen uitspraak, waarbij dat besluit in stand is gelaten, voor vernietiging in aanmerking komen.

Ter informatie van appellant zelf merkt de Raad nog op dat de vernietiging van het bestreden besluit niet inhoudt dat gedaagde genoodzaakt is een AWW -pensioen met een verdergaande terugwerkende kracht dan een Jaar te verlenen, aangezien binnen het beleid als hierboven bedoeld nog zal moeten worden vastgesteld of er sprake is van hardheid.

De Raad acht termen aanwezig om op grond van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht gedaagde te veroordelen in de proceskosten van appellant in beroep en in hoger beroep. Deze kosten worden begroot op f 2.840,- voor verleende rechtsbijstand. Andere op grond van dat artikel te vergoeden kosten zijn niet gevorderd en daarvan is de Raad ook niet gebleken.

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen alsmede op het bepaalde in de artikelen 24 en 25, eerste lid van de Beroepswet, stelt de Raad ten slotte vast dat het door appellant zowel in eerste aanleg als in hoger beroep gestorte griffierecht door gedaagde dient te worden vergoed.

Beslist wordt als hieronder aangegeven.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak, alsmede het bestreden besluit;

Verstaat dat gedaagde een nader besluit zal nemen met inachtneming van deze uitspraak;

Verstaat dat gedaagde aan appellant het gestorte recht van f 175,- vergoedt;

Veroordeelt gedaagde tot vergoeding van de aan de zijde van appellant in hoger beroep gevallen kosten van rechtsbijstand tot een bedrag van f 2.840,-; Wijst de Sociale Verzekeringsbank aan als rechtspersoon die deze kosten zal vergoeden.

Aldus gegeven door mr. N.J. Haverkamp als voorzitter en mr. H.J. Grendel en Er. F.P. Zwart als leden, in tegenwoordigheid van mr. M.F. van Moorst als griffier.

Uitgesproken in het openbaar op 15 november 1995 door voornoemde voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. S. Breuls als griffier.

(get.) N.J. Haverkamp.

(get.) S. Breuls.

(get.) M.F. van Moorst.

15 november 1995